

“PA ĪSTAM” – STRĀVAS REĀLISMS UN POKEMONA ROMANTIKA

Māra Traumane

Ilva mākslas vidē ienāca brīdī, kad glezniecība kļuva par aktuālajā mākslā mazzināmu žanru – nekomerciālās telpas okupēja konceptuāli un multimedīāli projekti, bet nedaudzās galerijas pievērsās prominentu gleznotāju darbu vai komerciālu salona paraugu izstādīšanai. Monumentālā glezniecība, kuru joprojām pasniedza Latvijas mākslas akadēmijā (nodaja, kuru absolvējusi Ilva), dzīvē izrādījās pārcēlusies no iekštelpām uz pilsētvides betona mūriem, atbrīvojusies no profesionālisma rāmjiem un izšķīdusi neangažētā demokātiskā street-art. Raksturīgi, ka Ilvas un viņas vienaudžu Kristīnes Keires, Sigitas Daugules, Kristīnes Plūksnas, Jāņa Blanka, Modra Brasliņa, Jāņa Kupča glezniecība vairs netiek skatīta kā iepriekš pieņemts Latvijas mākslā – kā “grupas” vai “paaudzes” fenomens, bet gan kā marginālīja – savrupa, personiska un individuāla izteiksme, ārpus vēl visai neizglītotā tirdzniecības nozīmes zīmoliem. Iespējams, šo autoru tīšā darbība ārpus tradīcijām, žanriem un banālā tirdzniecības pieprasījuma liecina arī par Latvijas glezniecības atgriešanos pie laikmetīgā individuālisma brīvības. Glezniecība, lai arī gleznu skaits nav liels, ir Ilvas pastāvīgākais izteiksmes veids, kurā viņa strādājusi paralēli filmām un instalācijām. Simptomātiski – gleznas ir visretāk rādītie Ilvas darbi, personālizstadēs tās nav eksponētas kopš 1998. gada.

Ilvu var nosaukt par urbānu gleznotāju – par spīti tam, ka pilsēta viņas darbos neparādās. Laikmetīgā vide, tās sadzīves un kultūras zīmes attēlotas “no iekšpusēs” – lakoniskos interjeru fragmentu, sadzīves tehnikas apjomu, strāvas un siltuma avotu, kino un TV kulta varoņu aprisēs. To, ka Ilva necieš dabu, labi zina viņas draugu loks. Ilvas darbi atsaucas uz ikdienišķām lietām – reducējot un pastiprinot tās līdz būtiskākajam, piemēram, mobilo telefonu līdz komunikācijas kodiem vai baterijas enerģiju līdz sarkanās krāsas kvēlojumam uz neitrāla fona. Gan reālo motīvu, gan abstrakto kompozīciju avotiem var izsekot Ilvas biogrāfijā un adresēs – televizors ar pokemonu nāk no Alberta ielas istabas iekārtojuma, nosacītākās “nišas” – no Zvārtavas pils iespaidiem, radiatori ir atsauce uz Andrejsalas noplukušajiem cehiem, savulaik – mākslas akadēmijas skatēs – pie prozaiskās drošinātāju kārbas 19.gs. ēkā tikai piegleznoti silkkāta ķieģelju mūra lielformāts. Nereti Ilvas darbi atsaucas arī uz “reālām”, “īstām” klišejām – komiksu un filmu varoņiem un sentimentālām situācijām, kurās gluži kā interjeros ir iepīta mūsu realitāte. Te jāpiemin, ka Ilvas profesionālā pieredze veidojusies rezonējot ar klubu kultūras, aktuālās mūzikas un kino vides emocionalitāti, aizrautību un ironiju. Ilvas darbībai dažādos mākslas žanros – glezniecībā, kino, video un instalācijā var atrast daudzus krustpunktus. Akadēmijas studiju laikā gleznotās “kara” lidotāju, lidmašīnu un lidlauku skumjās un romantiskās kompozīcijas (pēdējie daudzmaiz “figurālie” darbi) atgādina viņas trillera video “Bumba-galva” varoņu piedzīvojumu

spriedzi. "Panku glezniņas...", Ilva priecājas par savām vecākajām gleznām. Ikdienas aizguvumi – graffiti estētikā gleznotā skaņa "Šššpok!" vai izkadrētie bateriju, žiletes vai televizora motīvi sasaucas ar kopējām komunikācijas – mobilā telefona piktogrammu zīmēm – "pārklājums", "uzlāde", "sms" instalācijā „Asorti". Zilais sienas laukums vienā no gleznām Andrejsalas izstādē atgādina par šeņķa sienu krāsu Ilvas (filmas mākslinieces) līdzveidotajā filmā "Daudz laimes!", lai gan esot kāda cita, līdzīga interjera ierosināts.

Iemācīts vai atrasts, Ilvas gleznām piemīt monumentālisms, audeklu sakārto vienkāršots zīmējums, ko piepilda nestabilu krāsu pustonu laukumi, kontrasti un krāsu akcentu atslēgas. Nesen lasītajās piezīmēs Maskavas socārtā gleznotājs Eriks Bulatovs raksta par divkāršo glezna telpu – tās virsmu un telpu aiz virsmas. Man šķiet, ka glezniecība ir veids kā Ilva "ietulko" rūpīgi izvēlētos, sev interesantos objektus citā, jūtīgākā, emocijām drošākā telpā.

Stāstā "Ilva" Artūrs Punte reiz bija aprakstījis izdomātu Ilvas izstādes atklāšanu ar Joti atbilstošu nosaukumu "Tu man patīc (tik cik es tev)". Un šai sirsnīgajai leģendai daudzi noticēja.

VĒSO RADIATORU SILTUMS

Solvita Krese

Rīgā par mākslu diskutēt nav pieņemts. Tādēļ tās reizes, kad šādas sarunas izdodas, vēl kādu laiku manāma patīkama pēcgaršas sajūta. Ar Ilvu mērķtiecīgi satikāmies tējnīcā, lai, gatavojoties izstādei, runātu par un ap mākslu. Mākslinieces apjukums ieraugot diktofonu, šķiet, radīja tehnikai nelabvēlīgu feng sui un nekas no sarunas neierakstījās. Tādēļ, cenšoties pēc atmiņas restaurēt tās fragmentus, mēģinu veidot tēlu ar ko man asociējās māksliniece Ilva Kļaviņa.

Piederīga trīsdesmitgadnieku paaudzei, kas Latvijas mākslas scēnā ienāk īsi pirms gadsimtu robežšķirtnes, Ilva Kļaviņa tomēr darbojas Joti savrupi. (Solvita Krese: "Vai tad tu toreiz negāji uz M6?" – Ilva Kļaviņa: "Reizēm, bet vairāk man patika alternatīvāka vide...") Pat piemirsies, ka māksliniece beigusi mākslas akadēmijas Glezniecības nodaļu, jo plašākai publikai viņa ir vairāk pazīstama ar videodarbiem un instalācijām, kas bieži ir vidē integrēti objekti vai asprātīgas situācijas inscenējums. Projekta „Ventspils. Tranzīts. Termināls” ietvaros degvielas uzpildes stacijā tapa objekts, kuru bija ļauts pamanīt tikai vērīgam skatītājam. Līdzās zīmēm „Gaiss” un „Ūdens” tika novietotas identiskā stilistikā veidotas zīmes „Uguns” un „Zeme”. Izstādē „Asorti” galerijā „Noass” 1999. gadā bija sabērti apelsīni ar uzrakstu "... paredzēti apēšanai vai līdzi ķemšanai". Tai pašā gadā izstādes „Balasts” laikā Daugavgrīvas cietokšņa bunkuros mitruma mērītājs darbojās līdzās ekrānam ar raudošās mākslinieces seju. 2000. gadā Daugavgrīvas cietoksnī (kopā ar Inetu Sipunovu) tika mērītas un fiksētas košlājamās gumijas elastīguma iespējas.

Savukārt filmās „Zelta zīvtiņa” (2000) un „Bumba galva” (2002) tika citētas un kombinētas kino valodā aprobētās klišejas un stereotipi, ko izmanto, veidojot action filmas. Uzvalkos tērpto supervaroņu tandēms kontrolē notikuma gaitu, norisinās pakaļdzīšanās, izsekošana, kam seko situācijas atrisinājums.

Solvita Krese: Atceros tavu sajūsmu par Džeimsa Bonda filmām un “Zvaigžņu kariem”. Vai tevi valdzina šo filmu dinamika vai estētika? Tev laikam arī ir visas Bonda filmas?

Ilva Kļaviņa: Nē, pilnā Bonda filmu kolekcija ir tev.

S.K.: Kino ir viena no tavām lielajām kaislībām. Tu pat kādu laiku vēlējies studēt režiju. Vai tas vairs nav aktuāli? (Ilva ir arī Jura Poškus jaunās filmas “Monotonija” māksliniece.)

I.K.: Ir dažādi periodi. Bet glezniecība vienmēr kaut kur fonā ir pastāvējusi. Bija laiks, kad strādāju tikai ar video. Tagad ir laiks gleznot. Ir vēlēšanās pievērsties iekšējai dzīvei. Glezniecība jau ir ļoti greizsirdīga un nepacieš līdzās kādu citu tikpat nopietnu nodarbošanos. Gleznošana vispār ir īpatnēja nodarbe. Tā nevis paņem enerģiju, bet dod klāt, taču tikai tad, ja tai pievērš nedalītu uzmanību.

S.K.: Sekojot tavai darbībai mani pārsteidz ne tik daudz mediju maina, bet atšķirīgā pieeja. Tavi video darbi balstīti kino valodas interpretēšanā, citēšanā, stāsta veidošanā. Taču glezno tu bezkaislīgus priekšmetus, kas gan pēc nozīmes, gan gleznieciskajām kvalitātēm iegūst distancētu, it kā marginālu pozīciju un neļaujas pārvērsties zīmēs vai metaforās. Nu kāpēc tu izvēlies gleznot radiatorus?

I.K.: Izjūtu sirsnību pret regulārām formām. Mani saista arī ritms, un radiatoriem piemīt ritms. Dažādiem radiatoriem tas ir atšķirīgs. Daudz dažādas informācijas par šo tēmu var iegūt arī Andrejsalā, kur šobrīd arī top manas glezna. Te ir tik dažādi radiatori – sākot no padomju laikiem līdz eiroremontam. Vērojot apkārtējo vidi, bildēs iezagusies arī viena dienasgaismas lampa. Un gan radiatori, gan lampa jau arī saistās ar siltumu.

S.K.: Šķiet tevi pārsvarā interesē urbānās vides elementi. Iepriekš tu gleznoji baterijas. Beidzot akadēmiju, tavs diplomdarbs bija flīžu siena ar grafiti stilistikā veidotu uzrakstu.

I.K.: Diplomdarbu veidoju, paralēli rakstot maģistra darbu par grafiti. Toreiz daudz pētīju Rīgas grafiti. Gāju līdzi skatīties kāda grafiti tapšanu – agri no rīta-ap 5ciem. Tobraid šeit tā vēl nebija tik attīstīta subkultūra kā tagad. Atceros, ka nofotografēju vienu uzrakstu uz flīžu sienas; man ļoti patika, kā flīžu ritms sader ar uzrakstu. Ritma un līnijas mijiedarbību izmantoju savā diplomdarbā. Uz flīžu sienas uzpūtu uzrakstu „špok!”, kas ir latviskots trokšņa attēlojums-grafiti bieži izmanto komiksa

elementus, savukārt trokšņa vizualizāciju izmanto komiksos- principā neko nenozīmē, bet Joti precīzi atspoguļo grafiti vizuālo valodu.

S.K.: Cik būtiskas tavos darbos ir gleznieciskās kvalitātes? Vai iespējams tavus darbus ierindot tā dēvētā non-painting kategorijā? Gleznas kā skaista izstrādājuma, kādam no tradicionālajiem glezniecības žanriem piederīga formāta noliegums? Tāda kā antīteze gleznai kā tirgus produktam?

I.K.: Gleznieciskās kvalitātes ir būtiskas, bet laikam esmu pret gleznu kā tikai produktu, lietu. Pārdot gleznas vispār man nepatīk. Vienā no iepriekšējām reizēm, kad biju izstādījusi savas gleznas, saņēmu, manuprāt, lielisku komplimentu. Kāds no mūsu mākslas metriem pienāca man klāt un aizkaitināts teica, ka tā nav nekāda glezniecība. No sākuma drusku sabēdājos, bet vēlāk sapratu, ka ir lieliski, ka mani darbi izsauc tik aktīvu reakciju-tā jau arī tas bija domāts.

"FOR REAL"

- THE REALISM OF POWER AND THE ROMANCE OF A POKÉMON

Māra Traumane

Ilva entered the art environment at the moment when painting had become a little-known genre in the topical art of the day: non-commercial spaces were occupied by conceptual and multi-media projects, and the small number of galleries had turned to exhibiting the works of prominent painters or commercial gallery samples. Monumental painting, which was still taught at the Latvian Academy of Art (the department from which Ilva graduated), in reality turned out to have moved from interior spaces to the concrete fences of the urban setting, broken free from the restraints of professionalism and dissolved into unengaged democratic street-art. Characteristically, the art of Ilva and her contemporaries – Kristīne Keire, Sigita Daugule, Kristīne Plūksna, Jānis Blanks, Modris Brasliņš, Jānis Kupčs – is no longer considered a "group" or "generation" phenomenon (as is usual in Latvian art), but is instead seen as marginal: detached, personal and individual expression beyond the framework of the still largely uneducated market and brands of national significance. Perhaps the painters' deliberate rejection of traditions, genres and the banal demands of the market is also an indication of the return of Latvian painting to the freedom of contemporary individualism.

Although the number of these works as such is not large, painting is Ilva's most enduring means of expression, which she has employed alongside films and installations. It is perhaps symptomatic that Ilva's paintings are her least exhibited works – they have not been on show at her solo exhibitions since 1998.

Ilva could be called an urban painter – even though the city does not feature in her work. The contemporary environment, its casual and cultural symbols are depicted "from within" – in the laconic outlines of fragments of interiors, shapes of household appliances, sources of power and heat, cinema and TV cult heroes. The fact that Ilva hates nature is well known to her friends. Ilva's works make references to mundane things, intensifying and reducing them to their essence – for example, mobile phone to communication codes, or battery power to a red glow against a neutral background. The sources of both realistic motifs and abstract compositions can be traced to Ilva's biography and locations: the pokémon TV set comes from the interior of a room at Alberta Street; the more abstracted "alcoves" – from the impressions of Zvārtava Castle; the radiators are a reference to the rundown workshops of Andrejsala; once, back at the end-of-term review expositions at the Academy of Art, a prosaic fuse box of the 19th century building inspired a large-scale painting of a wall of silicate bricks. Ilva's work quite often refers to "real", "true" clichés – characters from comics and films, sentimental situations that become something like interiors into which our reality is woven. It should be noted that Ilva's professional experience has developed in resonance with the emotionality, enthusiasm and irony of club culture, music and film environment of the moment.

Ilva's activities in various genres of art – painting, film, video and installation – have many points of intersection. The melancholy and romantic compositions of "war" pilots, airplanes and airfields, painted during her studies at the Academy (her final more or less "figurative" works) are reminiscent of the suspenseful adventures of the characters of her thriller video *Bumba-galva* ("Ball-Head"). "The little paintings of punks..." – Ilva happily muses on her older paintings. Everyday derivations – like Šššpok!, the sound painted in graffiti aesthetics, or the cropped motifs of batteries, razorblades or TV sets connect to the general symbols of communication, mobile phone pictograms – "coverage", "charging", "sms" – in the installation *Asorti* ("Assorted"). The blue expanse of a wall in one of the paintings at the Andrejsala exhibition is reminiscent of the tavern wall in the film *Daudz laimes!* ("Many Happy Returns!"), for which Ilva was the artist – although is said to have been inspired by another, similar interior.

Whether studied or discovered, there is a monumentality about Ilva's paintings. The canvas layout is arranged by a simplified drawing, filled in with patches of unstable half-tints of colour, contrasts and key colour accents. In recently read notes, the social art painter Erik Bulatov from Moscow writes of the twofold space of art – its surface and the space beyond the surface. I think painting is a means through which Ilva translates carefully chosen objects that interest her, into another, more sensitive space, which is safer for emotions.

In his story Ilva Artūrs Punte once described an imaginary opening of Ilva's exhibition, very appropriately titled *I Like You (As Much As You Like Me)* ("Tu man patīc (tik cik es tev)"). And this affectionate myth was believed by many.

/ Translated by Līva Ozola /

THE WARMTH OF COOL RADIATORS

Solvita Krese

It's not the done thing in Riga to discuss art. So when such conversations do happen, they leave a noticeably pleasant aftertaste for quite some time. My meeting with Ilva in a teahouse was with a purpose, in anticipation of her forthcoming exhibition, to talk about and around art. The artist's confusion on spotting the dictaphone apparently created an unfavourable feng shui for it and nothing came of the recording of the conversation. And so, in trying to piece together its fragments from memory, I try to form an image that I associate with the artist Ilva Kļaviņa.

Although she belongs to the generation of thirties, something that came onto the art scene at the end of the last century, Ilva Kļaviņa works quite independently. (Solvita Krese: "Didn't you go to the M6 café in those days"; Ilva Kļaviņa: "Sometimes but I preferred a more alternative environment..."). I even forgot that the artist was a

graduate of the Painting department of the Latvian Academy of Art because among the wider public she is known better for her video works and installations that are often objects integrated into the surroundings or wittily staged situations. For exhibition "Ventspils. Transit. Terminal" she created an object in a filling station that was noticed only by the observant viewer. Alongside the signs for "Air" and "Water" she had placed the signs "Fire" and "Water" in identical style. For the "Assortii" exhibition on the floating "Noass" gallery in 1999 there were oranges with a sign "...to eat or take away". During the "Ballast" exhibition that same year, the bunkers of the Daugavgrīva fortress featured a working humidity meter alongside a screen showing the face of the artist crying. Again in the Daugavgrīva fortress, in 2000, together with Ineta Sipunova, she measured and recorded the possibilities inherent in the elasticity of chewing gum. On the other hand, her films "Goldfish" (2000) and "Ballhead" (2002) quoted and combined approved clichés and stereotypes from the language of the cinema that are used in making action movies. A tandem of superheroes dressed in suits control the proceedings of an event; there is a chase, people are trailed and finally, the situation is resolved.

Solvita Krese: I remember your enthusiasm for James Bond films and Star Wars. Are you allured by these films because of their dynamics or aesthetics? I think you have all the Bond films?

Ilva Kļaviņa: No I don't but I think you do!

S.K.: The cinema is one of your great passions and for a time you even wanted to study direction. Is this no longer the case? (Ilva is also the artist for Juris Pošku's new film "Monotomy".)

I.K.: There have been various periods. But painting has always existed somewhere in the background. There was a time when I worked only in video. Now it's the time for painting. And I have a wish to focus on the inner life. Painting is a very jealous mistress and doesn't take kindly to any other just as serious activity. Painting in general is a strange thing. It doesn't take energy but adds it, although only if you give your undivided attention.

S.K.: Following your activities I'm not so much surprised by the change in medium as by the different approach. Your video works are based on interpreting the language of the cinema, on quoting and the creation of stories. However, you paint passionless objects that in their significance and painterly qualities attain a distanced, perhaps marginal position and do not permit their transformation into signs or metaphors. Why on earth did you choose to paint radiators?

I.K.: I feel cordiality for regular shapes. I also draw attention to the rhythm, and

the radiators possess the rhythm. I like the rhythm that radiators have. Different radiators have different rhythms. You can find a lot of information in Andrejsala where my paintings are also currently in the making. There are so many different radiators here beginning with models from the Soviet times right up to the present day. Observing the surroundings, a light bulb has also stolen its way into the pictures. But radiators and light bulbs are both associated with warmth.

S.K.: It seems you're more interested in the elements of the urban environment. Previously you painted batteries. When graduating from the academy your diploma work was a tiled wall with graffiti style writing.

I.K.: In those days I did a lot of studying of graffiti in Riga. At the time it wasn't such a developed subculture as it is now. I remember photographing writing on a tiled wall; I really liked how the rhythm of the tiles went together with the writing and I used these impressions in my diploma work. On my tiled wall I wrote "Shpok!" that doesn't mean anything but is a very precise reflection of the language of graffiti.

S.K.: How essential are painterly qualities in your works? Is it possible to put your works in the so-called non-painting category? The paintings as a denial of a beautiful product, a denial of a format belonging to one of the traditional genres of paintings? Is this a kind of antithesis to the painting as a market product?

I.K.: The qualities of painting are important, but I am against a painting as a product, an object. I don't like to sell in general. On a previous occasion when I had exhibited my paintings, I received what I considered to be a great compliment. One of our art masters came up to me annoyed and said that this wasn't a painting. At first I was a little peeved but then I thought - that was the whole idea.

/ Translated by Andris Mellakauls /

Pirmais vāks: „Elpa”, 2006, 80 x 120, audekls, akrils
Otrais vāks: „Gaitenis”, 2006, 200 x 180, audekls, akrils
Ilustrācija atvērumā: „Špok!”, 1998, 210 x 240, flīzes, nitrokrāsa

---

Opening cover: "The breath" (2006, 80 x 120), acrylic on canvas.
Second cover: "The passageway" (2006, 200 x 180), acrylic on canvas.
Illustration in the spread: "Špok!"(1998, 210 x 240), nitro – color on tiles.

ILVA KĻAVIŅA

Born: 1973, Riga

Education:

- 1996 – 1998 Master studios of Prof. Naumovs and Prof. Zariņš, Latvian Academy of Art;
MA studies, Latvian Academy of Art;
1992 – 1996 Painting Department, Latvian Academy of Art;
1988 – 1992 Decorative Design Department, Riga Secondary School of Applied Art.

Solo exhibitions:

- 1998 M6 Art Gallery, Riga (together with Modris Brasliņš);
Salaspils Art Gallery;
1995 The House of Culture in Salaspils.

Group exhibitions:

- 2004 Bremen – Riga plein – air workshop exhibition, Bremen;
Impressions of Zvārtava (Zvārtavas iespaidi), Daugava Gallery, Riga;
2003 Jam2, Sapņu fabrika, Riga;
2002 The City. Stories of Riga (Pilsēta. Stāsti par Rīgu), The National Art Museum, Riga;
2001 Nordic and Baltic Painting Biennale, Väsbys Konsthall, Sweden;
2000 Fashion. Art. Music (Mode. Māksla. Mūzika), Riga;
Things (Lietas), Noass Gallery, Riga;
Loop (Cilpa), Arsenāls exhibition hall, Riga;
Post Scriptum, Daugavgrīva Fortress, Riga;
1999 Assortment (Asorti), Noass Gallery, Riga;
Ballast (Balasts), Daugavgrīva Fortress, Riga;
Ventspils. Transit. Terminal, the 6th Annual SCCA – Riga exhibition, Ventspils;
1998 2 Professors and 18 Students, M6 Gallery, Riga;
Ventspils. Transit. Terminal (Ventspils. Tranzīts. Termināls), the 6th Annual SCCA – Riga
exhibition, Art Propaganda Train, Ventspils Regional History and Art Museum, Ventspils;
The Dense River (Blīvā upe), Noass Gallery, Riga;
1997 Latvian National Opera, Riga;
1995 Students` exhibition, Goethe - Institut, Riga.

Other creative activities:

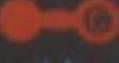
- 2006 Artwork, animation film "Pasaules mala" (The Edge of the World),
directed by Edmunds Jansons;
Art director - film "Monotonija" (Monotony), directed by Juris Poškus;
2005 Art director- film "Priežu bērni" (The Children of the Pine Trees), directed by Ilze Kunga;
2004 Art director - film "Daudz laimes!" (Merry Christmas!), directed by Aija Bley.

Grants:

- 2004 NIFCA Nordic Air 2006 grant for artist-in-residence (November – December)
in Hafnarborg, Iceland

Laikmetīgās mākslas centra projektu telpa „Ednīca” Andrejsalā
Latvian Centre for Contemporary Art Project space “Ednīca” in Andrejsala
Andrejostas iela 4, Rīga
Darba laiks: C – S: 13.00 – 19.00; Sv: 13.00 - 18.00
Hours: We – Sa: 13.00 – 19.00; Sun: 13.00 – 18.00
www.lcca.lv

Organizē / Organized by:
Laikmetīgās mākslas centrs / Latvian Centre for Contemporary Art

Fotogrāfs / Photographer: Kristaps Grundšteins
Makets / Layout: Ineta Siponova
Iespiests uz / Printed on Arctic The Silk 250g/m² un Arctic The Silk 115g/m²

Atbalstītāji / Supported by: Valsts Kultūrkapitāla fonds, Rīgas dome,
Arctic Paper, Tipogrāfija S & G, Radio Naba